

Tisztelt Elnök Asszonyok, Elnök Urak, tisztelt Vendégeink!

Megtisztelő, hogy a mai, igen tartalmas és egyben ünnepi alkalom zárásaként székházunkban köszönhetem Önöket, amelyet az ügyvédség hozott létre még a Millennium évében, és azóta folyamatosan ad otthont a Kamaránknak.

Külön öröm számomra, hogy a Magyar Szakmai Kamarák Szövetsége idei, ünnepi ülésének helyszínéül ez a sok viszontagságot sikerrel átvészelt épület szolgálhat, amely egyben – utalva a mai napon elhangzott helyzetértékelésekre is – a változó környezetben áhított stabilitást és állandóságot szimbolizálja.

A Magyar Ügyvédi Kamara bár ma elsősorban a házigazda szerepét tölti be, feladata azonban mégis több, mint csupán a kellemes miliő biztosítása. Az ügyvédi kamara alapítása, tehát 1875 óta – legjobb tudomásom szerint – egyedülként folyamatosan tevékenykedő, működését egyetlen történelmi korszakban sem megszüntető köztestületként megannyi hasznos tapasztalattal szolgálhat a Tisztelt Társ kamarák részére.

A mai ünnepi ülés mottója: „Szakmaiság, minőség, közös felelősség”. Ez a három egyen-egyenként is markáns fogalom könnyen egy mondattá formálható, amely a következő határozott célkitűzést közvetíti: **A szakmaiság és minőség fenntartása közös felelősségünk!**

Ha már a hasznos tapasztalatokat említettem, engedjék meg, hogy most röviden arra utaljak, hogy miként igyekszik az ügyvédi kar biztosítani a tőle elvárt szakmaiságot és minőséget. A mintegy 100 ezer aktív tagért felelő dr. Balogh Zoltán elnök úr után felszólalva jeleznem kell, hogy a mi kamaránk „csupán” mintegy 15.000 tagot számlál, a kollégák által végzett tevékenységhez kapcsolódó kiemelkedő vagyoni és erkölcsi felelősségre tekintettel azonban a Magyar Ügyvédi Kamarában is kiforrott minőségbiztosítási rendszer alakult ki.

Ma már talán elképzelhetetlen lenne hivatásunkat oly módon gyakorolni, hogy annak minősége felett senki nem gyakorolna ellenőrzést. Ebben az esetben pedig a kérdés csak úgy tehető fel, hogy a „minőség-ellenőr” az állam, annak valamelyik szerve vagy a köztestület legyen.

Az ügyvédi kar a köztestületi keretek mellett tette le voksát. Az önkormányzat által gyakorolt fegyelmi jogkör gyakorlatát az elmúlt években számos állami vizsgálat vette górcső alá, amelyek rendre arra a megállapításra jutottak, hogy a kamara fegyelmi hatóságainak működése alapvetően a társadalmi elvárásnak, a törvényeknek és a bírói gyakorlatnak megfelelő. Mindez komoly visszajelzés volt karunk számára a tekintetben, hogy a mára stabil mechanizmussá szilárdult fegyelmi eljárás rendszere nem csak a szakmaiság, de a törvényesség próbáját is kiállta. Egykori fegyelmi megbízottként nem tudom eléggé hangsúlyozni, milyen nagysúlyú jogkörről van szó, hiszen a kizárás fegyelmi büntetés hosszú időre egzisztenciavesztést jelent, és akkor még nem szóltam az eljárás idejére egyes esetekben kötelező hivatás gyakorlása alóli ideiglenes felfüggesztés intézményéről. A jogterület riasztó szigorúsága mellett némi megnyugvást jelent, hogy az említett szankciókat igen ritkán kell a gyakorlatban alkalmazni.

A minőség fenntartása körében nem mehetek el szó nélkül az ügyvédi hivatásrend egyik legújabb intézménye: a kötelező ügyvédi továbbképzés mellett sem. Minden hivatás, foglalkozás tevékenységét meghatározza a jogszabályi környezet, azonban nyilván egyetértetek velem abban, hogy mindez fokozottan igaz az ügyvédségre, ezért az elmúlt évek jogalkotási dömpingje, ezen belül valamennyi eljárási törvény megváltoztatása alapjaiban rengette meg munkánk kereteit.

Nyilvánvaló, hogy ilyen mértékű átalakulásnál az ügyvédi hivatásrend csak akkor tudja megfelelő szinten nyújtani szolgáltatásait megbízóinak, ha biztonsággal és teljes körűen elsajátítja az új joganyagot. Ennek szavatolása az

egyes kollégák egyéni szorgalmán túl bizony szervezett kereteket igényel, amelyek kialakítása éppen az elmúlt időszakban ért véget. A jövő év elejétől, ötéves ciklusokban fog zajlani a továbbképzés, ennyi idő alatt kell majd a kollégáknak a szükséges kreditpontokat összegyűjteni.

Egy példamutató múlttal rendelkező testület nem engedheti meg magának, hogy csak a „saját portáját díszítgesse”, kötelessége, hogy a társkamarak felé is kezdeményező és nyitott legyen, kivegye a részét a Kamarák közti párbeszédéből. Úgy gondolom, a mai alkalom kiváló lehetőség valamennyi Társkamara részére, hogy konstruktív egyeztetés alakuljon ki az egyes köztestületek között és közösen értékeljük ki a mögöttünk álló sikereket, valamint együtt készüljünk az időnként szükségszerűen beköszöntő nehézségekre.

Tisztelt Vendégeink,

Az elmúlt néhány percben igyekeztem röviden, ám átfogóan értékelni a mai napon elhangzottakat. Az előttem szólók meglehetősen sokszínű felszólalásai kiemelték az egyes kamarák aktuális gondolatait, valamennyi beszéd visszatérő, közös motívumaként jelentkezett azonban az érdekképviselő kérdésköre. Ebben természetesen nincs semmi meglepő, hiszen egy olyan szövetség plénuma előtt beszélhetek, amely mintegy 300 ezer szakembert tömörít, így tehát rendkívül széles társadalmi réteg érdekeit jeleníti meg. Fontos látni azonban kamaránként és szövetségi szinten is, hogy a kor kihívásait kiálló, hatékonyan szervezett önkormányzatiság és érdekképviselő nélkül elképzelhetetlen hosszútávon a magas szintű és koordinált szakmai munka biztosítása. Valamennyi itt képviselt hivatás közös érdeke tehát a jól szervezett kamarai működés, amelynek előfeltétele bizonyos időnként a szakmai kamarák közti hatékony párbeszéd, hiszen a szakmaiság és minőség fenntartása közös felelősségünk!

Őszintén örülök, hogy erre az építő jellegű párbeszédre idén az ügyvédi hivatásrend „otthonában” kerülhetett sor!

Köszönöm a figyelmet!